

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

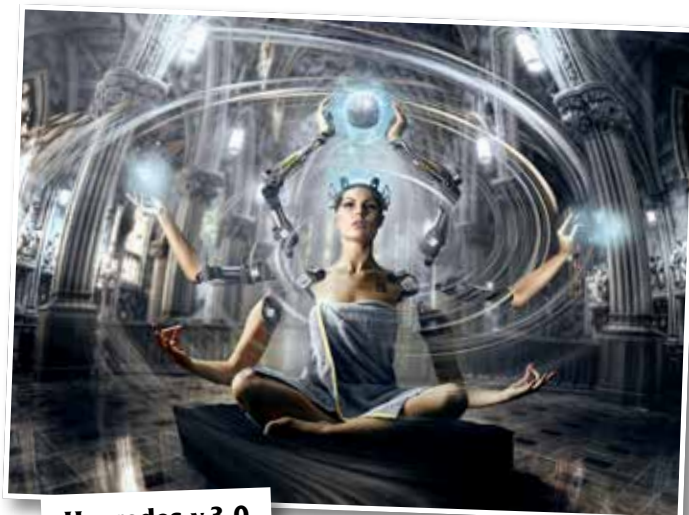
XII. évf., 9. szám, 2020. szeptember

Engine Failure

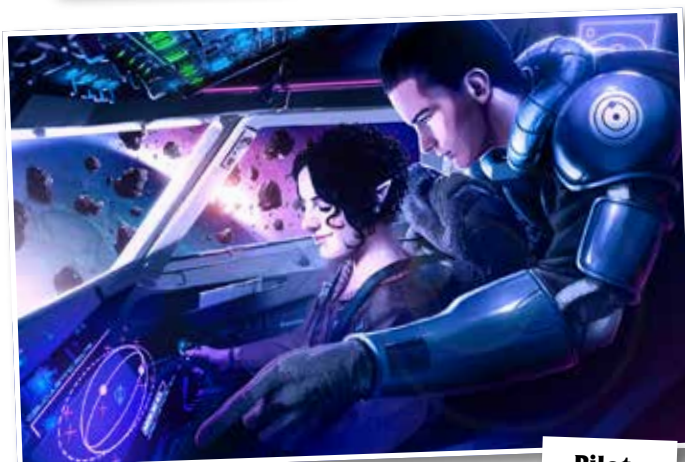
First Contact

Upgrades v.3.0

Alien City

Pilots

Kibo

INFO BOX

ALEXANDER CUTRI – ILLUSZTRÁTOR

Az Expose Masters Awarddal díjazott művész több mint egy évtizedes szakmai tapasztalattal rendelkezik. Rutinos képregény-színező, többek között a Marvel, a Darkstorm, és az Image cégeknél publikált munkáival. Promóciós illusztrációs munkái megjelentek a Rolling Stone magazinban, az MTV News-ban, a Variety és a Vibe lapokban.

Jelenleg az AHR Visions művészeti igazgatója és szabadúszó illusztrátor.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.artstation.com/digitalcutti>

Közösségi média: <https://twitter.com/digitalcutti>

Szerkesztői köszöntő

Fantasztikus korban élünk. Olyan dolgokat valószínűleg meg manapság, amelyekre még a harminc-negyven évvel ezelőtti tudományos-fantasztikus írók sem mertek gondolni. Na jó, azért voltak közöttük, akik ráéreztek dolgokra. Ők már akkor is értették a világ működését, csak épp nem feltétlenül azzal a technológiával és eszközökkel „valósították” meg világaikban mindazt, amely mára kőkemény valósággá vált. Mostanában egyre többször eszembe jut George Orwell 1984 című kötete, meg az ugyanilyen címen futó Bonanza Banzai dal. Kínában tökéletes, modern példáját láthatjuk a „Nagy Testvér folyton figyel”-nek. De a világ többi része sem marad sokkal el. Szoktam mosolyogni azokon a filmes jeleneteken, amikor mobiltelefonon percekig „beszélteti” a rendőrség a gyanúsítottat, hogy be tudják mérni a helyzetét, és pörögnek a kijelzőn a számok, hogy már ennyi, meg annyi megvan belőle, de sosem sikerül mert az utolsó egy-két számjegy „kipörgése” előtt leteszi, és úgy már nem tudják bemérni... Pedig tudjuk, hogy telefonálás nélkül is méterre pontosan be tudják mérni a telefonszolgáltatók által üzemeltetett adótoronyok a mobilokat – éppen azért, hogy ha hívás érkezik egy adott készülékre, akkor azt a jelet abba az irányba küldje. A hívó fél telefonszámát pedig azonnal kiírja még a legegyszerűbb telefon is. No, csak oda akarok kilyukadni ezzel a kis vargabetűvel, hogy akinek mobilja van, arról, ha akarják, nagy valószínűséggel tudják, hogy épp merre van. Ez nem összeesküvés-elmélet, ez pusztán technológia.

Orwell művében igen fontos szerepet kap a félelemmel való manipulálás, irányítás, egymás megfigyelése is. Jártamban-keltemben, meg az interneten böngészve pedig mit látok, hallok? A „maszkosok” mutogatnak a „nem maszkosokra”, a politikusok és talpnyalók egyoldalúan tájékoztatnak aszerint, hogy most épp mitől kell a nép egyszerű gyermekének rettegni. Időnként még a „duplagondolba” is belefutok.

Jó lenne azt mondani, hogy az ilyesféle „jóslatok” megíró szerzők mennyire jól látták a jövőt. Ám inkább azt gondolom, hogy a saját jelenüket látták át, és a világ valójában ilyen szinten nem változott.

Ez most egy ilyen 2020-as, pesszimista köszöntő lett. Kijött. De inkább ez jöjjön ki, mint az orvos. ;)

Tartalomjegyzék

Novellák

n13 - Jason Brown	4
Szage - Örvény	5
Mortelhun - Spangli, halál, öröklét	5
Norton - A matematikus és a taktikus	6
Carun - Ötödik típusú találkozás	7
Jávorszki András - A jel	7
n13 - Jonny és a vicas	9
Homoergaster - Mágusok háborúja - A keresés	10
Dave Stark - A vacsora találva	13

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sági Veronika - Damoklész klubja	15
---	----

Versek

jocker - Napnyugtával	16
edwardhooper - Utolsó	16
SzaGe - Szárnyaló történet	17
Krómer Ágnes - Tündérmese	17
Mortelhun - Csapdába csalva	17
Tordai Gábor - A nyár - az ősznek borulva	17
csabi6669 - Kettesben a tükörrel	17

Próbagooblin könyvek

Jimmy Cartwright: Szilánkok	18
A sorozatban eddig megjelent kötetek	18

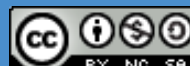
Pályázat

XI. Lidércfény pályázat	19
--	----

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

n13

Jason Brown

– Meséltem már nektek Jason Brownról? – kérdezte Nene, miközben az asztalhoz ment, és egy kis teát töltött magának a virágmintás porcelán bögréjébe. A többiek érdeklődve kapták fel a fejüket.

– Nem, nem meséltél még! – csapott le egyből a dologra Abby, aki épp egy bonyolult pasziánszt próbált már vagy harmadszorra kirakni.

– Talán egy ifjúkori hódolód volt? – kérdezte kíváncsian Betty, aki épp ekkor toppant be az ajtón, és komótosan az ágya felé igyekezett. Betty már nehezen járt, ezért egy masszív, alumínium csőből készült járókeretre támaszkodott.

– Ó, dehogy, dehogy! – kuncogott.

Még Judith is letette a romantikus füzetecskét, amit az ágyban fekve olvasgatott, és érdeklődve Nenére nézett.

– Lennél szíves elmondani, ha már így felcsigáztál minket?

– Hát jó, ha ennyire ragaszkodtok hozzá, elmesélhetem – mondta, miközben óvatosan a szájához emelte a bögrét és ivott egy kortyot.

A Napsugár szeretetotthon lakói kíváncsian köré gyűltek.

– Tudjátok, még a hetvenes évek elején történt, akkor költöztünk le a megboldogult férjemmel és a két vásott lurkómmal Friscóból Miami-ba. A Southeast Gables környékén vettünk egy takaros kis házat, és ők lettek az új szomszédaink. Bizony így volt.

– Jóképű volt ez a mister Brown? – érdeklődött Judith.

– Ó, igen! Az igazat megvallva nagyon is jóképű volt – pirult el Nene. – Jason legalább hat láb és három inch magas, sötét, hullámos hajú, csillogó szemű, napbarnított bőrű, elragadóan sármos férfi volt. Állandóan mosolygott, ilyenkor kivillantak hibátlan, hófehér fogai. Mindig a legutolsó divat szerint öltözött. A felesége, Melissa is kedves teremtés volt, remekül illettek egymáshoz, sose hallottuk, hogy veszekedtek volna egymással, vagy akár a gyerekekkel. Az övék tökéletes házasság volt.

– Gyerekek is voltak?

– Még szép! Három! A legnagyobb, Mike akkor felvételizett az egyetemre, ahova aztán a jó eredményei miatt egyből fel is vették. Játszott a profi kosárlabdacsapatban is, abban az évben a Miami Heat megnyerte az országos bajnokságot. Micsoda ünneplés volt! A középső fiú, Tim is nagyon okos volt, később ő is egyetemre ment, ma egy jólmenő befektetési vállalkozása van. És a legkisebb, egy tündérszép, szőke kislány, akiből, azt hallottam, később híres fotómodell lett.

– És jól éltek? – bukott ki a kíváncsiság Abby-ből, aki harmadszorra is elbukta a pasziánszt.

– Eszméletlenül gazdagok voltak, bár Jason sosem hivatkozott a pénzével. Keményen dolgozott, nem voltak káros szenvedélyei, csak a családjáért élt. Minden nyári

szünetben Európába vitte őket vakációzni. London, Párizs, Budapest, mindenhol megfordultak.

– Biztos egy beképzelt hólyag volt – vetette oda foghegyről Judith. – Akinek ennyi pénze van, az mind egy felfújott hólyag.

– Korán se hidd! – nevetett Nene. – Emlékszem, amikor eldugult a konyhamalacunk, és a férjem épp üzleti úton volt, Jason önként felajánlotta, hogy átjön és megszereli. Annyira előttem van, ahogy a méregdrága, Ralph Lauren öltönyét a székre akasztja, majd feltűri az ingujját, és nekiáll a mosogatót megszerelni. Egy igazi földreszállt angyal volt.

– A férfiak soha nem angyalok!

– Hát ő az volt sajnos. Nem is tudom, talán nem bántam volna, ha flörtöl velem. Olyan szép keze volt, és meleg, barna szeme. Mindig figyelmesen meghallgatta, amit mondtam. De nem, esélyem se volt! Neki csak Melissa létezett. Imádta! Minden hónapban, az összeismerkedésünk napján, 24-én ismerkedtek meg, ahogy Melissa később elmesélte, hatalmas, vörös rózsacsokorral várta.

– Tuti, hogy meleg volt a pali – rázkódott a nevetéstől Betty, miközben majd kiesett elhasznált sárgás műfogso-ra.

– Ugyan dehogy! Melissával később igaz barátnők lettünk, nem voltak titkaink egymás előtt, ő mesélte, hogy egy vadállat az ágyban, és a természet rendesen ellátta mindennel, ami kell, ha értitek, mire célzok...

Judy váratlan érkezése szakította meg a történet fonalát.

– Lányok, gyertek vacsorázni! Péntek van, almás pite is lesz!

Aznap este mindannyian kivételesen jól aludtak, és álmukban egy magas, jóképű férfival sétáltak kéz a kézben, aki kedves volt és megértő, és minden nyáron Európába vitte őket nyaralni a gyerekekkel.

* * *

Pár hét múlva beköszöntött az ős, és hidegebbre fordult az idő, csúnya, esős napok következtek. Szürke, unalmas keddelután volt a Napsugárban. Abby szokás szerint pasziánszozott, Betty az ágyon ült, és sós kekszet majszolt, Judith meg fátyolos szemmel bámult ki az ablakon és az esőt nézte, ami vastag patakokban csorgott alá. Hirtelen Nénéhez fordult, aki az ágyban fekve régi képeslapokat rendezgetett.

– Csak úgy eszembe jutott: vajon mi lett mister Brownnal? Él-e még?

– Kivel?

– Tudod! Jason Brownnal!

– Nem tudom, miről beszélsz. Nem ismerek semmilyen Jason Brownt – rázta meg közönyösen a fejét Nene, miközben fakó arccal továbbra is a képeslapokat szortírozta.

Szage

Örvény

Meddő gondolatok, életképtelen tervek, tehetetlen hétköznapok. Egyesek szerint ez az élet, mások szerint ez merő pesszimizmus. Légy az, aki lenni akarsz! A többi meg mese habbal.

Úszok az árral, hordalékkal, kígyózó hínárral együtt, majd a végén elkap egy katyvaszból képződött örvény. Úgy tudom, hogy az aljára nem jut le a fénysugár, és ott, azon a helyen a feketeség az úr. Csak egy kopasz ág hajlik felém, amibe megpróbálhatok belekapaszkodni, vagy dönthetek a szédítő mélység mellett. Tudom azt, hogy ha megfogom az ágot, akkor valószínűleg letörik. A menekülés gondolata így lészen halva született ötletté. Megmenteni valakit? Mondjuk engem? Ugyan már! Jó ez a sötét forgatag hidege, hiszen már úgyszólván körbefogta a testemet. Egyesek szerint nem érdemlem meg a levegőt. Hát legyen meg az örömük, és elengedem a világot. Örvény lesz a hóhérom, iszap lesz a sírhantom...

Mortelhun

Spangli, halál, öröklét

„Síromnál sírva meg ne állj!
Nem vagyok ott, nincs is halál.”
Mary Elizabeth Frye

Azt, hogy miért lőttem fejbe magam, vagy nem is annyira magam, az egész világ csak találgatja. Ha hiszed, ha nem, még mindig ott fekszek, ahonnan felszedték porhüvelyemet. Lustaság? Talán. Persze vannak pillanatok, amikor felállok és elsétálok a Washington parkba vagy a japán kertbe, de ezek annyira nem jellemzőek. Ó bazdmeg, mennyire udvariatlan is vagyok, innál valamit? Mondjuk, ne törd magad, már semmim nincs, vagyis amim van, a hosszú évek alatt megpimpósodott, megsavanyodott, az enyészete lett az igazsággal együtt. Viszont van pár díjam és aranylemezem is. Mondjuk, azokat meg nem lehet meginni. Megkínálnálak mással is, de azokat meg a nyomozók és a technikusok vitték el. Hallod? Mindenki azt hiszi, milyen unalmas is a halál, közben meg mik történnek. Úgy három éve fekszek itt éppen, pont nem csinálok semmit, mint általában, erre kopognak az ajtón.

Az ajtón bazdmeg.

Érted?

Ki a faszom lehet az?

Agyaltam, mi legyen, de a végén csak kikiabáltam:

– Gyere!

Erre belép Chris. Baszod. Chris. A kibaszott Soundgardenből. Ez meg mi, ember? Hallod? Örület.

Leül, tiszta depresszió, masszírozza itt a nyakát nekem.

Mondom neki: Mi van, ember? Nem válaszol. Könnyezik. Mi a picsáról beszélgessek én vele? Mármint félre ne érts, ő haver, barát, sőt, egy vérből való vagyunk, de akkor halt meg. Felfogta egyáltalán? Azt sem tudja, mi történt. Mert, gondolom, halott lehet. Mert látott engem. Mert az élők nem látnak. Vágod? Szóval halott. Faszom. Csavartam hát egy spanglit abból a fűből, mit az egyik rajongóm hagyott itt. Kb. két hétig pöfékeltünk csendben anélkül, hogy egy szót is szóltunk volna egymáshoz.

Aztán nem tudom, honnan, de elővett egy gitárt. Gibsont..., Fendert..., a fene emlékszik már. Napokig játszottam itt nekem az Imagine című nótát. Már-már vártam, hogy Lennon belép és elkezd vokálozni, de nem. Vagyis most nem. Mert egyszer belépett ide. Vágod? Éppen a Pollyt játszottam, erre bejön John Lennon, leül és nem szól, csak néz. Mondom magamban, ha a dal végére érek, csak megkérdezem már, hogy mi a faszomat is akar. De az utolsó hangnál felállt és kiment. Többé nem is láttam. Szóval Chris énekelt itt nekem az Imagine-t. Én meg csak füveztem és néztem őt. A nyakán azt a hatalmas lilás foltot. Mi a faszt keres ő itt? Ez így nem helyes. Eddie és ő voltak már csak Mark mellett. Mert mi marad végül? Csak a csendes seattle-i eső és az emlékek a megsárgult koncertjegyeken és fekete korongokon. Utolsó hangok régmúlt koncertek penészes színpadán. Magányos szellemek a rajongók Nirvana és Pearl Jam poszteres szobáiban.

Szóval Chris énekelt nekem, aztán ő is csak csendben kilépett az ajtón és itt hagyott. Mint oly sokan az évek alatt. Mert nem csak a sírom zárándokhely az élőknek, hanem a halálom pillanata is az a holtaknak. Lelkek jönnek és mennek.

Miután lelépett, feltettem egy Mudhoney lemezt és azt hallgattam hetekig.

Tudod, olyan az, hogy évekig elvagy a magányodban, aztán egyszer csak előjönnek az emlékek, az a rengeteg egykori barát, a közös bulik, koncertek, Tad, Mudhoney, Sonic Youth, turnék, szex, kokain, fű és sör.

A gyermekem. Aki mindennek a kezdete és vége.

Tudod, mi a halál? Egyrésztől megnyugtat, másrésztől szívás.

De hallod? Bazdmeg. Még most esik le. Te amúgy mi a tökömet keresel itt? Ki a picca vagy? Meghaltál? Látsz és hallasz engem. Tudod mit? Hagyjuk! Füved van? Király. Na akkor. Meséld el, mi történt veled, dobj fel egy Clash lemezt, aztán tekerjünk egy spanglit!

Norton

A matematikus és a taktikus

(Egyperces)

Kocka Tamás egy igazi „kocka” volt, de nem csupán a nevében. Az iskolában már az általánostól kezdve az egyetemig mindenütt ő volt a legjobb tanuló, bár az édesapját ez a legkevésbé sem érdekelte. Az apja ugyanis egy vérbeli sportoló volt, aki azt szerette volna, hogyha Tamás is egy igazi „keménykőpésű” legénnyé cseperedett volna, akárcsak a bátyja, aki előbb rohamrendőr, később nyomozó lett.

Kocka Tamás az egész életét a bátyjának az árnyékában töltötte el, és hiába lett belőle matematika professzor, valahogy mégis kevésnek érezte magát.

Aztán, amikor a bátyja egy kissé ittas állapotában elpanaszolta neki, hogy egy szuper intelligens sorozatgyilkost kell hajszoznia, aki már évek óta bolondot csinál belőle, Tamás úgy érezte, hogy végre bebizonyíthatja, hogy ő is ér valamit.

Elkért a testvérétől minden nyomozati anyagot, aztán hazament, és egy óriási táblán mindenféle számításokat kezdett végezni – nem telt bele néhány perc, és a tábla telis tele volt mindenféle képletekkel. Plusz, mínusz, koszinusz osztva köbgyökkel, meg miegymás.

Tamás annyira belemerült a munkába, hogy nem vette észre az apját, aki a háta mögé került.

– István elmondta, hogy elhoztad tőle a nyomozati anyagokat – kezdte az öreg szabadkozva. – Azért jöttem, hogy visszakérjem tőled. Tudod, ezek titkos adatok, és már bánja, hogy odaadta neked.

– Vissza fogja kapni! – sziszegte a fiatalabb Kocka, aki egy kissé ingerült lett, mert kizökkent a számításból.

– Ittas volt, így el lehet nézni a könnyelműségét – sóhajtott az apa.

– Persze, neki mit nem nézel el? – húzta el a száját Tamás.

– Mi a fenét művelsz? – kérdezte kíváncsian az öreg, aki jóformán csak most vette észre, hogy a fia megszállottan körmöl a táblára. – Mik ezek a hieroglifák?

– Kidolgoztam egy képletet, amivel kiszámíthatom, hogy a gyilkos körülbelül hol tartózkodik.

– Mint abban a hülye filmsorozatban? – vigyorodott el az apja. – Kiszámolod a véletlent? Ne viccelj már... akkor

mindegy, ha a lottó ötöst számolod ki. Még az is hülye, aki hisz az ilyen filmeknek.

– Majd meglátod!

– Persze, majd meglátom. Tudod te egyáltalán, hogy zajlik egy valódi nyomozás? Helyszínelni kell, DNS-t és ujjlenyomatokat keresni, rekonstruálni, profilozni, laboratóriumi diagnosztikát végezni, tanúkat keresni, kihallgatni, és a többi... mire mész itt azzal a marha nagy elméleti tudásoddal? Add inkább vissza az aktákat!

– Elviheted őket, ott vannak az asztalon! Már úgys is fejemben van minden.

Tamás hátra se fordult. Az apja elvette a kartonokat és bizonytalanul a fiú felé indult. A vállára akarta tenni a kezét, és mondani próbált neki valamit.

„Én téged is szeretlek, fiam.”

Nem mondta ki, amit gondolt, hanem szomorúan kiment. Sajnálta, hogy a kisebbik gyermeke árnyakat kezdett hajszozni. Egy kicsit felelősnek érezte magát ebben, de remélte, hogy Tamásnak ez az új „hobbija” hamarosan el fog múlni, mint egy könnyű kis nátha.

A fiú közben tovább körmölte a furcsa jeleit.

– A képlet alapján kilencvenöt százalék az esély rá, hogy az elkövető is járatos a matematikában – dünnyögte hal-kan.

Tangens, kotangens, limes osztva hárommal.

– Nyolcvankét százalék, hogy előre kiszámolt mindent. $X, Y, Z / 12$

– Hatvankilenc százalék, hogy még nálam is okosabb. Köbgyök, plusz kettő.

– Ehhez hozzájön, hogy már évek óta tervezi a bűncselekményeket.

Algoritmus négyzetgyök.

– Mindjárt a végére érek a képletnek. Asszongya, hogy... ötven százaléknyi az esély rá, hogy ebben a percben a szuper intelligens bűnöző épp itt áll a hátam mögött.

Tamás lassan és igen rémülten fordult meg. Egy hangtompító pisztoly csövébe bámult.

– Briliáns számítás! – dicsérte meg a szuperintelligens sorozatgyilkos, majd négy tompa pukkanás hallatszott, ami egy újabb tuti képlet volt.

Három a testbe, egy a fejbe.

Carun

Ötödik típusú találkozás

(Novella száz szóban)

Flint, a hírhedt bandita a prérin kóborolt, amikor belefutott két földönkívülibe. A kis szürke lények egy Ősrobbanás nevezetű planétapusztító szerkezetet próbáltak beüzemelni.

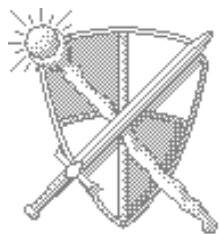
– Aztán ti hogyan fogtok megmenekülni? – kérdezte.

– Van távirányítónk. – Az egyikük felmutatott egy piros gombbal ellátott fekete dobozt.

– Aha...

Flint előrántotta revolverét és tüzelt; a távirányító kirepült a lény kezéből.

Jávorszki András

A jel

Dathan erős és félelmetes férfiként tekintett magára. Ami azt illeti, az is volt. Bőre alatt száztíz kilónyi tiszta izom hullámozott, hatalmas ökle pedig alkalmas volt arra, hogy egy ütéssel leterítsen akár egy támadó párducot is. Hogy ez mennyire nem csak szóbeszéd volt, azt jól példázta, hogy egy olyan fogat hordott a nyakában talizmánként, aminek az előző tulajdonosát a falusiak szeme láttára ütötte ki.

A férfi egyébiránt nem sokra tartotta a faluban élőket. Igaz, egykor maga is közéjük tartozott, de nem tudott lépést tartani a változásokkal. Elkényelmesedett puhányoknak tartotta a társait, és ennek több alkalommal hangot is adott. Hát már elfelejtették, kérdezte, milyen az igazi, férfias vadászat és a zsákmányszerzés? Hogy az őseik egykor, ha kellett, a vérüket adták azért, hogy mások jóllakhassanak? Manapság viszont a férfiak a földet túrják, akár a varacskos disznó, és magokat szórnak bele, aztán várják az esőt. Na meg asszonyok módjára serénykednek a kunyhók körül, és vadászat helyett inkább babusgatják állatokat. Elképesztő!

Dathan öt nyár óta élt számkivettként. Kunyhót épített magának a falu feletti domboldalon, a fekete bazaltsziklák árnyékában, és nemigen törődött másokkal. A falusiak sem látták szívesen, főleg azóta, hogy azon az öt évvel ezelőtti reggelen bizonyos nemzedékek közötti ellentétekből fakadóan agyonverte az apját egy bunkósbottal. Igen felháborító módon még azelőtt tette ezt, hogy az öreg elfogyaszthatta volna főtt krumpliból és magvas lepényből álló reggelijét. Pedig a sámán is megmondta már többször: aki éhesen távozik az Ősszellem otthonába, annak örökké korogni fog a gyomra. Így aztán a bőséges

– Most pedig takarodjatok és vigyétek ezt a robbanó izét is!

* * *

Pár perc múlva az idegenek elhagyták a Naprendszeret.

– Te, Krax, nem felejtettünk el valamit?

– Francba, a távirányító...

* * *

Flint kíváncsian tapogatta a fekete dobozt, és megnyomta a piros gombot. Semmi. Nem is sejtette, hogy valahol a galaxisban egy űrhajó felrobbant.

reggelit a legfontosabb étkezésnek tartotta mindenki. Ha az megvan, már bármit hozhat a nap.

Az akkor tizenhét esztendősen Dathant elüldözték a faluból, pedig már asszonyt is választott magának, akinek frissen nyúzott rókaprémmel akart kedveskedni a nászészakán. De bánta is ő! Előbb-utóbb valószínűleg elment volna magától is a földtúró bolondok közül, morogta magában.

* * *

Sok évvel később Tyrr, az Ég Szentélyének főpapja az oltár előtt térdelt. Hálát adott az égben lakó szellemeknek a bőséges zsákmányért és az aszály nélküli nyárért. A hűvös évszak első jelei már megmutatták magukat odakinn a fákon és a szavanna végeláthatatlan fűvén, ám Tyrr hosszú évek óta először ma végre nem aggódott azért, hogy nélkülözniük kell. A szellemek kegyesek voltak hozzájuk. Soha nem látott mennyiségű vadat sikerült elejteniük, és a füstre rakniuk.

Felkelt, megigazította magán fekete gyöngyökből készült nyakláncát, hosszú bőrszíjából álló karkötőit, majd kísétált a templom külső karzatára, ahonnan beláthatta a vályogházakból épült várost. A messzi dombok mögött a napkorong már lebukott bíborszínű ragyogásba vonva az égboltot. Az utcákon javában zajlott a vadász-szezon végét jelző ünnepség, az emberek ittak, nevettek, táncoltak.

Lépteket hallott a háta mögül. Megfordult.

– Jó estét, mester – bólintott feléje egy tizenhat éves forma fiú. – Nem akartam megzavarni. Fohászt mondani jöttem.

– Nem zavartál meg semmiben. Láss hozzá nyugodtan! – válaszolta a főpap. Hirtelen eszébe jutott valami. – Mondd csak, te miért nem ünnepepsz odalent a többiekkel? Hiszen megteheded.

– Tudom – bólintott a másik. – Csatlakozom is hozzájuk, de előbb szólni szeretnék az ősökhez. Úgy érzem, attól megnyugszom.

– Nyugtalan vagy talán a holnapi nap miatt?
 – Igen – vallotta be pironkodva a fiú. Jól tudta, hogy a következő nap lesz a legfontosabb egész életében. Pappá szentelik, és onnantól az Ősszellemek teljes jogú helytartója lesz, egyben pedig népe kiválasztottja. Az elmúlt négy év minden egyes napján ezért tanult, és most végre révbe ért.

– Őhózzá is szólsz? – kérdezte a főpap. – A Legelsőhöz?
 – Őhózzá a leggyakrabban. Hiszen ő volt az, akit személyesen jelöltek ki a feladatra az istenek. A legnagyobb férfi volt mind közül.

– Így van – bólintott a főpap. – Fohászkodj is hozzá rendületlenül! Huszonnyolc emberöltő telt el azóta, hogy kiválasztott lett, de az emléke soha nem halványulhat el!

Tyrr megfordult, és besétált a szentélyből nyíló lakószobája ajtaján. Mi pedig térjünk vissza a csupa izom Dathanhoz.

* * *

Egy meleg, nyári nap történt a rendkívüli esemény.

Dathan sokáig aludt fából épült kunyhója mélyén. Mivel előző este jóízűen befalatozott sült fácánhúsból, telepakolt gyomorral jólesett a hosszúra nyúlt pihenő. Amikor felébredt, előbb vakarózott kicsit, majd megrázta borzas üstökét, és kikászálódott az illatos füvekből rakott, szőrmével letakart fekhelye közepéből. Evett valamit, és pár perc múlva már a kunyhó előtt állt bőrcsizmában és könnyű ágyékkötőben; a vállán néhány kőhegyű dárdát tartott. Végignézett a napsütötte vidéken, megvető pillantással nyugtázta a völgyben szorgoskodó falusiak látványát, majd elindult, hogy élelmet szerezzen. Bár volt még a kunyhóban némi nyúl- és fácánhús, amit az új szokások szerint füsttel és sóval tartósított, de jól tudta, hogy nem szabad megvárni, amíg mindenből kifogy.

Megkerülte a dombot és a tetején magasodó bazaltszirtet, majd napnyugat felé vette az irányt, a faluval ellentétes irányba. Tudta, hogy messzire elsétálhat teljes biztonságban, hiszen most hosszúak a nappalok, nem kell hazasietnie. Kényelmes tempóban baktatott, és egy óra elteltével már egy széles lapályon járt. A síkságot kisebb-nagyobb facsoportok tarkították, amik között bőven éltek vadállatok.

Már messziről észrevette a különös ragyogást. A gyéren elszórt fák takarásában, a távolban valami csillogott a napfényben. Éppen úgy, mint ahogy azok a fényes üveggyöngyök szikráznak, amiket egyszer a felföldi emberek tenyerében látott.

A kíváncsisága erősebbnek bizonyult, mint a tervezett vadászat, így még egy jó darabig gyalogolt, tekintetét a soha nem látott csillogáson tartva. Végül az ismerős tó partjára ért, ahová a falu férfijai jártak le halászni tíznaponként. Gyakrabban csak azért nem, mert a tó messze esett a falutól, így inkább egyszerre vittek haza egy-egy nagyobb adag zsákmányt. Most azonban nem volt itt Dathanon kívül senki.

A tó körül az egyre inkább megsűrűsödő növényzet kiterőkre kényszerítette a férfit, aki így végül elvesztette szem elől a ragyogó pontot. Megállt hát a kavicsos fövényen, és kíváncsian tekingetett körbe. A meleg, nyári napfény megtört a hullámokon, amelyek a zöldeskék víz enyhe, hűvös rothadásszagát sodorták felé. Néhány

vadlúd ringott békésen a tulsó part közelében, ahol sötétzöld erdőfal zárult össze.

Dathan már éppen feladta volna a nézelődést, amikor bal kéz felől mozgást vett észre. A tó víztükre felborzolódott, mintha hirtelen támadt szélvihar ráncolná össze a felszínt. Hófehér tarajú hullámok indultak meg körkörös irányban a partok felé. Aztán a vadász ámuló szemei előtt lassan egy csillogó, hófehér gömb emelkedett ki a víz alól, és néhány másodpercig csak lebegett némán a tó felett.

Dathan erős volt, de korántsem ostoba. Pillanatok alatt felmérte, hogy bármilyen kemények is az öklei, és jók a fegyverei, ezzel az élőlényvel soha nem bírna el. Még mielőtt acélosnak hitt idegei felmondták volna a szolgálatot, riadtan megállapította magában, hogy a tó szörnyének mérete legalább négyszer akkora, mint az ő kényelmes kunyhója, amit bárcsak el sem hagyott volna ma reggel.

A földre dobta az eddig a vállán nyugvó dárdákat, és futni kezdett. El akart bújni valahol a növények között, és ott lapulni addig, amíg a sosem látott rémség odébáll. Amikor azonban néhány méter megtétele után a félelmét legyőzte a kíváncsiság, és hátrafordult, rémülten vette tudomásul, hogy az a hófehér valami éppen feléje tart.

Rohant, ahogy csak az erejéből telt. Nem messze egy sűrű fűzacsoportot pillantott meg, ahol az ágak a földig hajoltak. Ez jó lesz, állapította meg magában. A levelek mögött könnyű elrejtőzni.

Soha nem érte el a fákat, mert egy láthatatlan erő a földre taszította. Elesett, kavics sértette fel a tenyerét. Fel akart ugrani, de akkor egy háló zuhant rá a semmiből, ő pedig beletekeredett. Éppen olyan volt, mint amivel a halakat fogják be, csak hogy ez nem kenderkötélből készült, hanem valami hideg, fémes anyagból, amely ráadásul csípte, szurkálta a bőrét.

Sötétség borult rá. Valószínűleg elájulhatott, mert arra eszmélt, hogy valakik a magas fűben vonszolják végig. Vergődni kezdett a hálóban, de hiába; képtelen volt kiszabadulni belőle. Megpróbálta hát szétszakítani, de az anyag túl erősnek bizonyult, ráadásul akárhányszor rámarkolt, a különös háló egyszerűen belecsípett a tenyerébe. Tehetetlen dühében végül üvölni kezdett, és felkészült arra, hogy az ismeretlen tavi szörny ebédjévé váljon.

Aztán megálltak, Dathan pedig elhallgatott. Csak akkor kezdte el kiabálni megint, amikor két különös szerzet hajolt fölé. Emberszerűek voltak, de kicsit mégis mások. Testhez simuló, fekete öltözetet viseltek, a szemeik pedig nagyok voltak, jóval nagyobbak, mint egy emberé.

A férfi folyamatosan üvöltött, amíg hasra nem fordították. Aztán valamivel a tarkójára csaptak, mire újból rászakadt a sötét.

Amikor magához tért, zúgott a feje. A fogai között homok csikordult, hát köpött egyet. Még mindig a fűben feküdt, pontosan ott, ahol leütközött.

Már nem volt a hálóban. Azok a különös emberek, bármiért kapták is el, végül elengedték. Semmit sem értett az egészből, a gondolatai tompák és ködösek voltak. Fájt a feje az imént ráért ütéstől, de hiába tapogatta a tarkóját és a koponyáját, sehol nem talált sem vért, sem duzzanatot. Úgy tűnt, ahogy tisztul a fejében a homály, a fájdalom is elmúlik. Különös dolog így ütni, ismerte el magában. Semmiféle sérülést nem okoztak neki, mégis ártalmatlanán tették egy pillanat alatt.

Feltápaszkodott a földről, és csak ekkor érezte meg a hasogató fájdalmat az ülepe bal oldalán, nem sokkal a csípője alatt. Megpróbálta kitekerni a derekát annyira, hogy lássa a kérdéses területet, és végül sikerült is megpillantania a saját hátsóját. Meglepődve tapasztalta, hogy egy szabályos kör alakú heg látható a bőrén. Pontosan úgy nézett ki, mintha tüzes billogot nyomtak volna rá. Égett és hasogatott, ezért Dathan a tó felé indult, hogy lehűtse a sérülést, amikor nevetést hallott meg a távolabbi bokrok közül. Nem volt teljesen emberi a hang, de a férfi még így is felismerte benne a kendőzetlen gúnyt.

Elöntötte a méreg. A bokrok irányába kiabált, rövid, indulatos szavakat vakkantva, aminek nagyjából az volt a lényege, hogy szívesen kipakolná az őt megbélyegző egyének belső szerveit a fűbe, lehetőleg a szülőanyjukéval együtt. Erre újabb rosszmájú vihogás volt a válasz. Dathan felkapott egy kisebb követ és – bár furcsa külsejű támadóit már nem látta, csak sejtette, hol lehetnek – a bokrok közé vágta, majd magában fortogva lesétált a vízhez, hogy végre lehűtse sajgó fenekét. Dühöngött, szitkokat morzsolt el fogai között, bár a mások kárára történő viccelődés nem volt számára ismeretlen fogalom. Maga is tett már ilyet. Még gyerekkorában egyszer például skorpiót dugott egy gyerek fekhelye alá, hogy alaposan ráijesszen az undok kölyökre. Igaz, az már nem szerepelt a tervében, hogy az állat halálra marja gyerektársát. A tréfa rosszul sült el, Dathan pedig mélyen hallgatott arról, hogy köze volt a dologhoz.

Leült a vízbe, áztatta egy ideig a hátsóját, majd, amikor úgy érezte, a víz már megtette a magáét, kiment a partra megkeresni az eldobott dárdákat. Aztán duzzogva hazafelé indult, és elhatározva, hogy soha senkinek nem fog beszélni erről az egésze. Nehezen viselte, hogy bolondot csináltak belőle, mégpedig pusztá szórakozásból.

Az égett seb okozta fájdalom miatt először nehezen haladt, de aztán felvett egy egyenletes tempót. Már messze maga mögött hagyta a tavat, amikor a síkság felett

néma csendben átsuhant a hófehér gömb. Egyenesen a falu felé tartott, ő pedig hosszan nézett utána. Különöseket ezek a repkedő madáremberek, vagy mik. Mert a kellemtelen élmények után eszébe sem jutott azt feltételezni, hogy szörnyekkel, vagy a puszták szellemeivel hozta össze a sors. Ilyen durva tréfát bizony csak az emberek úznak egymással. Jelet sütni a másik bőrére! Őrült népség, dohogott magában.

Kora délután volt, mire visszaért a kunyhójához. A dombtetőről látta, hogy odalent a falu felbolydult, akár a méhkas. Az emberek izgatottak voltak, fel-alá szaladgáltak és hangoskodtak. Egyesek az eget bámulták, mások a földre borulva könyörögtek a szellemekhez.

Dathan tekintete a településen túlra tévedt. Arra a területre, amit a falusiak műveltek a hideg hónapok távozását követően, aztán pedig egész nyáron kijártak oda ennivaló zöldekért. Perzselés nyoma volt látható a földön. Egy tökéletes kör, ami átégette a talajt és a növényeket. Mintha valami az égből ereszkedett volna alá a falu mellé.

Leszállt az éj, és felkapaszkodott az égre a telihold, de az ünnepség hangulata nem hagyott alább. A hálólhelyén Tyrr közben lefekvéshez készülődött. Vízet töltött egy cserépkorsóból egy lapos tálba, aztán megmosta az arcát.

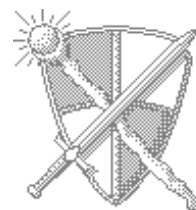
A következő nap járt eszébe. Holnap pappá szenteli legújabb tanítványát. Felemelő, csodálatos szertartás lesz.

Az ágyához lépett, ahol levetette ékszereit és súlyos köntösét. Az ujjai eközben szinte véletlenül végigsimítottak egy régi forradáson, amit a bőrén viselt. A pappá szentelés napján égetik rá ezt a szent jelet az egyház tagjaira, pontosan délben, amikor a legmagasabban áll a Nap.

Tyrr egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Igaz, már húsz esztendeje volt pap, egyetlen dologra máig sem találta a választ; mi ütött az ősi szellemekbe, amikor úgy döntöttek, hogy éppen a hátsóján jelölik meg a kiválasztottat?

n13

Jonny és a vicas

Esteledett, Johnny nagyot nyújtózott az aprócska lakásban, érzékei kiélesedtek. Készülődött az esti vadászatra. Kiment a konyhába, készített magának egy kávé, miközben a gyomra megkordult. A vér utáni sóvárgás elemi erővel tört rá, már nem emlékezett pontosan, mikor ivott utoljára, talán egy hete?

Megvárta, amíg a nap lebukik a házak mögött, és lila árnyék borul az utcára, majd leszaladt a lépcsőn. A mocskos kapualjban még komótosan elszívott egy cigarettát, majd eltaposta a csikket, és a rozoga kukák fele passzolta tornácipós lábával.

– Igen, most már biztonságos, irány a 6. sugárút!

Hosszú, szőke haját gumival szorosan összefogta hátul, és fekete mackófelsőjének kapucniját mélyen a szemébe húzta, arca így félig takarásban volt.

– Remélem, nem felejtettem el a kontaktlencsém! –

Nem akarta, hogy vörös szemeitől halálra ijedjenek az emberek.

Az éhség hajtotta, gyorsan haladt nesztelenül a falakhoz lapulva, mint egy macska. Közben ide-oda forgatta a fejét, nem lát-e valamelyik mellékutcában egy magányos hajléktalant vagy egy kóbor részeg, bár mostanában finnyás lett, legjobban fiatal lányok véréért szerette fogyasztani, ilyenkor a vériváshoz némi szexuális izgalom is társult. Bekanyarodott egy mellékutca – szemét és tócsák bármerre néz –, milyen lepra ez a külváros! Egy fekete kóbor eb ment át előtte: odafutott hozzá, óvatosan megszagolgatta majd továbbállt.

– Na ne! Állatvért végképp nem iszom!

A következő utcában végre szerencséje lett, egy szakállas koldus aludt a kukák mellett, nejlonzásakkal körbebugyolálva.

– Próbáljuk meg, azt mondják, tűzoltásra moslék is jó.
Undorát leküzdve odahajolt az öreg fölé, de az hirtelen kinyitotta a szemét és felült.

– A jó Isten áldjon meg, csak pár centet adjál, napok óta nem ettem!

– Ismerős érzés – nevetett Johnny, miközben elkapta a fejét, megérezve az öreg fogatlan szájából előtörő bűzös leheletet.

– Adj annyit, amennyit tudsz, segíts egy beteg, öregemberen! Szépen kérlek!

Ahogy jobban megnézte, rájött, hogy az öregnek a fél karja hiányzik.

– Nem vagyok dögevő hiéna!

Johnny éhes volt, de mégse tudta rászárni magát, hogy ebből a szerencsétlen emberből csillapítsa éhségét. Amilyen gyenge, valószínűleg túl sem élné.

– Tessék, itt van egy kis apró, vegyél magadnak valamit! És használj szájvizet!

– Isten fizesse meg a jószágodat!

Na mára megvolt a jócselekedet, gyerünk tovább, bár ez a vámpíroknál nem tudom, mennyit számít...

Órák óta sétált, igaz fáradságot nem érzett, de dühe és vérszomja egyre jobban kínozták. Épp egy parkon haladt át, amikor a telehold előbújt a felhők mögül, és megvilágította a környéket. Johnny nem hitt a szemének: pont előtte az egyik padon fiatal lány ült. Hosszú, szőke haja zuhatagként omlott a hátára, világos színű inget és rövid, bordó szoknyát viselt, hosszú, fehér lábai kísértetiesen világítottak a gyér holdfényben.

– Mit csinál itt egyedül ilyen későn? Talán vár valakit? – tűnődött Johnny, miközben fejében megszólalt a sziréna, de az éhség és a düh elnyomta a józan észet.

Inni! Inni! Inni! Mintha valaki folyamatosan ezt ismételtette volna. Meglapult, majd halkán elindult a lány felé. Már szinte érezte a lány bőrének selymes illatát, szeme fehér nyakára tévedt, ahol az ütőér ritmikusan vert. Hátulról elkapta, majd maga felé fordította, ám ekkor

valami furcsa dolog történt. A lány ugyanazzal a lendülettel fordult meg, de a várt csinos arc helyett egy csupafog száj nézett vele farkasszemet. A vicas felhördült és Johnny felé harapott. Egy embernek annyi lett volna, de Johnny vámpír volt, és sokkal gyorsabban mozgott, mint az emberek. Azonnal elhajolt, majd hirtelen a vicas mögé került, miközben egyik kezével hátra csavarta a karját, a másikkal pedig a nyakát kapta el egy fojtófoggal. A vicas meglepődött – eddig, úgy látszik, csak emberekkel találkozott –, de mire rájöhetett volna, hogy mi történik vele, már halott volt. Johnny egy erős rántással kitörte a nyakát. Ismerte a vicasokat, párral már találkozott régebben, ostoba, gonosz lények, alakváltók, akik általában fiatal lánynak, vagy gyerekeknek álcázzák magukat. Elhagyatott helyeken tűnnek fel, aztán a gyanútlan áldozatokat megölik és megeszik. Zöld, ragacsos vérük ivásra sajnos nem alkalmas.

– Kár. Peches egy nap.

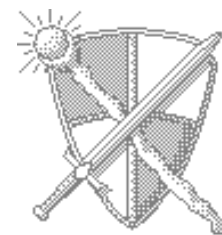
Pirkadt, a látóhatár már vörös fényben úszott – itt az ideje hazamenni, nem szerencsés egy parkban megvárni a napfelkeltét, ha nem akar csúnya égési sérüléseket szenvedni. Futott hazáig, miközben a város lassan ébredt körülötte. Fent a lakásában lehúzta a redőnyöket, töltött magának egy kis whiskyt, majd bekapcsolta a tv-t és ruhástól ráhuppant az ágyra. Az órára nézett, mindjárt kezdődik a reggeli műsor. Nagyon éhes volt. Hirtelen eszébe jutott az a szállítmány vér, amit a múlt héten a Regionális Véraló Központból zsákmányolt. Talán van még belőle. Kisetett a konyhába és turkált kicsit a fagyasztóban, szerencséje volt, talált még két zacskóval.

– A-Rh pozitív! A kedvencem. Ha nincs más, ez is jó lesz. Jobb, mint egy vicas, vagy egy bűdös hajléktalan.

Visszament a szobába, miközben tűhegyes fogait a műanyag vérzsákba mélyesztette. A Reggeli Show elkezdődött, és Johnny pár perc múlva már teljesen belefeledkezve figyelte.

Homoergaster

Mágusok háborúja - A keresés

1939 szeptembere, valahol Lengyelországban

Esett az eső. A háború a távolban folyt, és a sáros út, ahol ácsorgott, annyira békésnek látszott, hogy hajlott rá: mennydörgésnek hinni a távoli ágyúmorajt. Arra, hogy itt valami történt, csupán a felszántott sár utalt. Körülötte az erdő, a fű a mezőn csendesen, érintetlenül ázott. Ismét robaj visszhangzott idáig, az őszi esőben ez az elmúlt nyár fullasztó levegőjét széttepő zivataraira emlékeztette. Az ember vihara végigsöpört a tájon, hamarosan eljut ide is. Ő egy előőrssel érkezett, a felderítők tisztas távolban mozdulatlanul, némán vártak rá. Először furán méregették, egy alakuló harci közösségbe betoppant egy kívülálló, egy civil. Hamar megtanulták tisztelni azonban, amikor magabiztosan vitte őket előre

poros, vagy mint most, a sáros mellékutakon a menekülő ellenség nyomában. Értetlenségük, hogy nem a főerőket üldözik, már kíváncsi türelemmé szelídült. Leguggolt, és a kezét megmerítette a latyakban. Itt haladt el, érezte magában a sietséget, és azt a bizonyosságot, valaki a nyomában van, egy olyan ember, aki hasonló reá. Nem fél, de azért aggódik. Ugyanakkor tisztában van vele, hogy sikerülhet. Sajnos igaza van! Közel vannak, de az oroszok is. A nagy szövetséges 17-én támadta hátba a velük harcban álló lengyeleket. A prédája ekkor felismerte, hogy vége. Csak egy menekülési út létezett a számára: a materialisták vérgőzös birodalma. Elindult hát feléjük. Már Danzig óta hajszoalta, amaz először nem tudta ezt. Ott csatlakozott ehhez az alakulathoz, akik épp előre nyomultak házról házra. Megmentette őket, és ettől

kezdve követték, eleinte döbbsen, később vakon bízva. A városban még a harc folyt, amikor ő már elhagyta a zónáját a csapatával. Az első jelet, hogy a másik tudja, már ki is van a nyomában, ekkor érezte. Szeptember közepétől kezdve a prédája csak azzal foglalkozott, hogy valamiképpen átjusson az oroszokhoz. Nem vitás, az volt a számára a kisebbik rossz. A marxisták csak abban hisznek, amibe beleverik az orruk, sőt a nagy Sztálin hatására újabban már abban sem mindig. Ideális terep számára. Eltűnhet a tudatlanok közt, egy kaméleon, aki annak látszik, aminek akar. Főlegyenesedett és intett. A katonák azonnal odarobogtak mellé a járműveiken. Beült a futármotor oldalkocsijába, és bólintott. Az egység teljes gázzal száguldani kezdett a sárban.

Előttük kegyetlenül zúgott, ropogott, morajlott a háború. Egy mindenre elszánt lengyel hadosztály fogcsikorgatva ellenállt az oroszoknak. Keményen folyt az adok-kapok, időnként úgy látszott, a lengyeleknek sikerül visszanyomniuk az ellenséget. Nagyon fel vannak bősülve, gondolta magában, és látta az emberekben a tiszteletet. Ismerték már a lengyel közkatonát, és semmivel sem tartották alábbvalónak maguknál. Előre tekintett, nem a szemével, máshogyan. Ott volt. Akit üldözött, a zűrzavar mélyén meglapulva várt rá, hogy átszisszolhasson. Ha szerencséjük van, telibe kapja egy gránát, azt nem tudja eltéríteni... illetve várjunk csak! Egy kis ideig eltartott, míg egy kiegészítő teherautó vezetőfülkéjének tetején koncentrálna – ahol az aggodalmaskodó katonák szerint remek célpont volt – a csata sűrűjébe hatolt. Azt érezte, hogy a másik mozog. Előre szökken, hátra rohan, ide-oda kanyarog – kivár – kigyózza, hajlongva szaladmozik.

– Azannyját! – szisszent fel. – Ez kerülgeti a lövedékeket!

Lenyűgözve figyelte az öldöklő küzdelmen karcolásmentesen áthatoló prédáját. Átjut, állapította meg, és csüggedten sóhajtott. Kinyitotta a szemét, és lekászálódott a roncsról. Kérdő katonárcok meredtek rá. Megrázta a fejét. A csapat szótlanság szedelőzködni kezdett a visszavonuláshoz. Az egyik nagyon fiatal katona mégiscsak megkérdezte:

– Kit üldöztünk, néptárs?

Végignézett rajtuk. Lengyelország hamarosan elesik. Aztán következik a nyugat, ebben bizonyos volt. Ezek a fiúk mennek oda is, ez a dolguk. Ő meg a különleges státuszával mondhat, amit akar... vagy néma is maradhat. Az igazat mondja.

– Egy hozzám hasonló.

A katona bólintott.

– Meglépett?

A kérdés hangsúlya inkább állítás volt. Most ő bólintott.

– Igen, meg.

További kérdés nem hangzott el. Elindultak visszafelé.

1940. június, Franciaország

Azon a meleg délutánon egy javítás alatt lévő páncélos árnyékában figyelte a láncotlak szántotta forró homokban bukdácsoló hadifoglyokat. Fejüket lehajtva meneteltek néma őreik pillantásától kísértén. Úgy találta, nem első sorban a küszöbön álló vereség okán szegeztek pillantásukat a földre. Inkább a felbukást akarták elkerülni. A franciák megtörtébbek voltak, mint a tommyk. Franciát már sokat látott, de angolt még soha, legfeljebb holtan, amikor átutazott egy-egy harcmezőn. Érdeklődve tanulmányozta őket. Azt már megállapította, hogy akit keres, nincs köztük. Ha egyáltalán elfogják, több eséllyel a franciák közt, mivel az illető belga volt. Persze minden csoportot megfigyelt, így az angolokat is. A belga a háború előtt bűvészként lépett fel, sokat utazott Franciaországban is. Amikor megérintette az egyik harsány plakátját, megrohanta a bizonyosság, hogy ez az ember nem bűvész! Amit csinál, annak egy része igazi! Belgium óta üldözi... azaz ezt reméli. Nem volt benne biztos egyáltalán. A fickó mesterien álcázta magát, csak nagyon halovány éteri lenyomat maradt utána. Már többször csapatot váltott, mivel állandóan elvesztette a nyomát, és vissza kellett mennie az utolsó biztos pontra, hogy újra ráálljon. Az általános előrenyomulás közepette ő volt az egyetlen

német, aki folyton visszavonult, ironizált is miatta magán eleget. Újabb és újabb alakulatokhoz csapódott, egyszer arra is sor került, hogy egy tábori konyha szekereként zötykölődött. Most nem hátrált, a nyom biztosnak látszott. Csupán arra várt, hogy a káromkodó katonák megjavítsák a bedöglött tankot. Figyelte a tommykat. Nem úgy, mint bárki más, a szellem szemével. Az elfogott ellenség a szellemtérben barna-szürke, sőt időnként fekete volt, ez azt jelentette, hogy nincs köztük olyan, akinek bármilyen különleges képessége lenne. Fáradt, hétköznapi emberek voltak. Az egysíntű biomasszában egyszerre egy pislákoló, sárgás folt tűnt fel, rá kezdett koncentrálni. Ahogy közeledett, feltápázkodott, és a fizikai látásával is ráfókuszált. Középtermetű, sötéthajú férfi volt nem szabályos uniformisban, de kétségkívül valamilyen angol alegység hacukájában. Ahogy közelebb ért, megpillantotta a kék szemét is, mivel nem a földet nézte. A pillantásuk találkozott. A férfi megtorpant, aztán továbbment, de még egyszer visszanézett rá.

– Viszlát fiúk! – kiáltott oda az eddigi társainak, és elindult a különös fogoly után. Csodálkozó arcok néztek utána a tankból. Már kezdte megszokni, hogy az igazolványai minden létező helyzetben előnyhöz juttatják, hogy be, és kijut bárhol, így magabiztosan lépett a kísérők parancsnokához. Rövid vita következett, a tiszt megpróbált ellenállni. Amikor azonban vetett egy pillantást a pecsétjeire, aláírásaira, ez az ellenállás megtört. Kis idő után már hozták is a foglyot, aki egyáltalán nem látszott meglepettnek. Egy ideig némán nézték egymást a hátramaradt őrszem jelenlétében. Katona, állapította meg, de nem az angol és nem is a francia hadseregben. Még csak nem is nyugat-európai hadsereg tisztje. Angolul szólott hozzá.

– Ön nem angol!

A férfi meghajolt. Angolul válaszolt, a kiejtése kissé steril oxfordi volt.

– Eltalálta, uram, magyar vagyok.

– Hogy került a tommyk közé?

A férfi széttárta a karját.

– Kacsaringós történet, és én kissé fáradt vagyok. Leülhetnék?

Intett a fejével, a férfi letelepedett a földre. Az őrszem értetlenül villogott rájuk ezalatt. Hozzá fordult.

– Minden rendben, bajtárs, menj a többiek után! Itt nem lesz semmi gond.

Az őt megvonta a vállát, és vissza-visszanézve elindult a távolodó foglyok után. A férfi tudott németül, ez azonnal nyilvánvaló volt, ám ő sem akarta, hogy az őt értesse, miről beszélnek. Mikor az végre hallótávon kívül ért, németre váltott.

– Kicsoda ön, és mit keres a háborúban?

– Pál István vagyok, a magyar hírszerzés tisztje.

– Gondolom, nem közölheti velem, hogy mi célból épült be az angolok közé.

A férfi mosolyogva megrázta a fejét.

– Eltalálta.

Ideje volt témát váltani.

– Szokott ön bűvészkedni?

A magyar tiszt kiesett a szerepéből. Megdőbbsen nézett rá.

– Bocsásson meg, nem jól értettem, bűvészkedést mondott?

– Igen, szokott bűvészkedni?

Fejrázás.

– Nem. Ami azt illeti, kártyázni és sakkozni tudok, de félek tőle, nem vagyok valami nagy játékos. De miért érdekli ez önt?

Ismét mélyen belenézett. A férfiban egy sárgás-narancs mentális zárvány volt, amiről az valószínűleg nem is tudott. Pár pillanatra vizsgálta a harmadik szemével. Ez egy karma, állapította meg, a messi múltból, a jövő szédítő magasságaiba ívelően. Magyarország semleges, nem árt, ha szerez egy jó pontot náluk. Előfordulhat, hogy oda kell majd mennie.

– Jöjjön, gondoskodom róla, hogy hazajusson.

A férfi kényszeredetten követte. Persze, hiszen ezzel végképp elbukta a küldetését. De csak két választása van: hadifogság, vagy viszonylag konspirált hazaut. Pál engedelmesen jött mellette.

A tábornok üresen találták, úgy látszik, a tank is megjavult, és mindenki sebesen folytatta az utat. Éppen azon töprengett, mi legyen, amikor a magyar lerántotta a földre, és a mutatóujját a szája elé tette. Aztán a közeli erdősáv felé intett. Most ő is meglátta a három óvatoskodó embert. Kétségkívül rosszban sántikáltak. A mozgásuk akár a baromfiól felé tartó rókáé.

– Küsszunk arébb, nehogy ránk leljenek! – javasolta Pál.

Bólintott, és belenézett a három alakba. Nem angolok voltak, és nem is franciák. Értetlenül vette tudomásul, hogy oroszok! Mi a fenét akarhatnak ezek itt? Amikor egy biztosnak látszó helyre értek, a magyar halkan megszólalt.

– Ezek nem angolok, vagy franciák, hanem oroszok – közölte szárazon vele.

Elcsodálkozott. Honnan állapította ezt meg? Mégiscsak van valami képessége? De eljátszotta a meglepettet.

– Ezt meg honnan veszi?

Pál önelégülten mosolygott.

– Ne feledje, hírszerző vagyok!

Kis ideig habozott.

– Tudja, ez bizalmas, és remélem, úri becsület szavát adja, hogy az is marad...

Kivárt, és ő bólintott. Folytatta.

– Anglia szovjet-orosz kapcsolatait kutatom.

– Itt a nyugati fronton?

Pál komoran bólintott.

– Ez egy szövevényes mellékszál...

Újra az a széles, megnyerő somolygás.

– Úgy látszik, ez is ígéretes!

Figyelni kezdték az oroszokat. Ő közben Pált is nézte szellem-szemmel. A magyar mély koncentrációval analizálta a három alakot. A könnyű szellőben megütötte a fülük néhány szófoszlány, egyértelműen orosz volt. Ő is tanulmányozni kezdte a három embert, akik buzgón ázni kezdtek az elhagyott tábor egy általuk kiválasztott pontján. Kíváncsi lett rá, hogy mit keresnek. Amikor meglelte a választ, azt hitte, tévedett. Használt rongyokat? A magyar hümmögött mellette, és a fejét csóválta. A trió futólé-pésben igyekezett az erdősáv felé. Pál feléje fordult.

– Uram, ezek a Wehrmacht ellen kémkednek! Éppen most ásták ki azokat az olajos rongyokat, amiket gépjávitáshoz és fegyvertisztításhoz használtak!

– Mire jó az nekik?

– Az olajos rongy információ. Milyen kenőanyagokat használ a sereg, mennyit... Alkalmas-e téli hadviselésre?

– Ez miért lenne nekik fontos?

Pál ránézett, többet tudott annál, mint amit kimondott.

– Oroszországban hosszú a tél... Nem kellene elkapnunk őket? Zsibbadtan bólintott.

– De, ha lenne valamilyen fegyverünk!

Pál végigmérte.

– Elég jól verekszem, és ön sem látszik gyengének...

Kövétek az oroszokat, azok nem gyanítottak semmit. Pál macskaszerű mozgását nehezére esett követni. Őket még egy meglepetés érte, amikor egy testes negyedik is csatlakozott hozzájuk. Pál húzta a száját, de meg sem torpant.

– Keményebb lesz, mint gondoltam – suttopta.

A látszat ellenére a magyar már alig várta a verekedést, egyfolytában nyalogatta a száját, és szakértő pillantásokkal mérte fel leendő ellenfeleit. Ő elhatározta, hogy nem alkalmaz fizikai erőszakot, megvan a maga módszere erre. A quartet egy közeli faluba ment, ami a bázisuk lehetett. Itt késlekedés nélkül betértek a helység egyetlen fogadója és ivója. A magyar tiszt ránézett.

– Bemegyünk, kamerád?

Bólintott. Pál vidáman elindult. Odabenn csak hármat láttak, ami őt egy kissé megzavarta. Nem úgy Pált, aki nyugodt léptekkel odament az egyik oroszhoz, megvárta, míg az a szájához emeli a poharat, és akkor meglökte. Az orosznak cigányútra ment, köhögve, harákolva köpködte a szavakat:

– Nem látsz a szemedtű? Kiüsszem?

A németsege egészen érdekes volt, keleties bájjal szlávósította a kemény német szavakat. Pál elvigyorodott, kaján pimaszsággal.

– Kevés vagy te ahhoz, tovaris!

Az oroszok összenéztek, Pál ugyanis nem németül, hanem az anyanyelvükön szólt hozzájuk! A magyar előtt álló orosz káromkodni kezdett... oroszul, és lélekjelenlétét elveszítve meg akarta ütni. A magyar tiszt gyorsabb volt, és a nem kis darab fickó bezuhant a mosogatóba...

Így kezdődött...

...a tovaris tovaszállt Pál parasztlengőjétől, és elterült a földön magával rántva egy asztalt, tucatnyi tele és üres poharat, valamint az asztal körül ülőket. De kemény fickó volt, máris felpattant, oda se figyelve leütötte az egyik felháborodott vendéget, aki az asztal alól kimászva feléje sújtott, és Pálnak rontott. Csatlakozott hozzá egy társa, aki előzőleg a pohármosóba zuhant fejjel előre, ezért most vérző arccal, üvöltve támadott. Hiba volt, mert a magyar rutinosan kitért előle, és egyszerűen elgáncsolta. A nagytermetű orosz esésébe beleremegett a vendéglátó helyiség. A másik Iván sem járt jobban, hiába volt erősebb, mint ők ketten együtt, Pál klasszikus jobb horga az állán találta. Valami reccsent, és az orosz visszazuhan, ahonnan jött, az iménti asztal romjai közé. A harmadik most próbált felállni a helyiség másik végében, ahol Pál leütötte, ő nem volt olyan legény, mint a másik három. Miután sikerült, tarkón akarta vágni a magyart, az elhajolt, és gyomron ütötte, majd egy jól irányzott rúgással repülni tanította. A fal állította meg. Sajnos nem tudta elkerülni a fizikai erőszakot, vagyis annak látszatát, mivel a negyedik orosz is felbukkant csatlakozva a társaihoz. Ez volt a legnagyobb böhöm állat. Most rontott be a helyiségbe az imént elkezdődött verekedés és orosz nyelvű szitokszavak hallatán a budiból egyenesen felé. Meglendítette a karját, mintha ütne, de csak súrolta az orosz arcát. Mentálisan ütötte meg, vigyázva, hogy ne tegyen kárt az agyában. Az orosz úgy torpant meg, mint a letaglózott barom, aztán eldőlt, maga alá temetve egy széket, ami szörnyű recsegéssel tört ropityára. A helyiek a vendéglő másik végébe húzódva bámulták a svédortnát. Emberemlékezet óta nem láttak ekkora haringet. Biztos volt benne, hogy generációk fogják egymásnak mesélni, hogy mivel kezdődött ebben a faluban a német megszállás. Két hun elvert négy orosz! Pál odajött hozzá, és elismerően nézett le a földön fekvő kolosszusra.

– Szép ütés volt, barátom!

Biccentett.

– Hívjuk a katonai rendészetet! Jobb lesz, ha mi tesszük, mintha valami buzgó kollaboráns...

A rendészek már úton voltak, valaki megelőzte őket. Amikor megérkeztek, ő beszélt, megmutatta a papírjait, és kimagyarázta Pált, aki egykedvűen várta, miként alakul a sorsa. A hadnagy, aki a rendészek rangidőse volt, megnyúlt ábrázattal hallgatta. Különösen az oroszokon döbbsent meg. Javasolta neki, hogy a foglyokat azonnal vitesse Berlinbe. Pál ügyében mentális stimulációt is alkalmazott, ami erősítette a pecsétjei hatását. A tiszt bólogott, és intett az embereinek. Odament Pálhoz.

– Az ön ügye rendben. A rendészek elkísérik a határig. Onnan már, gondolom, boldogul...

Pál leplezetlen érdeklődéssel nézett rá. Bólintása egyszerre volt elismerő és kérdő, de nem szólt semmit. Ő még egyszer belenézett, ezúttal a zárványba is sikerült. Lenyűgözte, amit ott látott. Egy pillanatra belátta az egész ívet, benne olyan világokat, aminek látványába kissé beleszédült. Ezredévek története volt ott eltemetve, a jövő kódos ígérete pedig, akár a végzet, ott lebegett a zárványban. A magyar felállt, hogy kövesse a katonákat. A kezét nyújtotta. Kemény, száraz kézfogása volt.

– Örülök, hogy megismerhettem, kamerád, viszlát!

Amikor elengedte a kezét, rutinszerűen kitörölte az arcát Pál emlékezetéből...

Dave Stark

A vacsora találva

Az izzadság patakokban folyt le róluk, valami nagyon meleg helyiségben lehettek.

Talán egy kazánház - gondolták, de a szemükre kötött kendő miatt nem tudták megállapítani.

Húszas éveik végén jártak, éppen aznap este jegyezték el egymást egy romantikus vacsora közben. Ő volt Josh és Pamela. Még a gimnáziumi éveikben ismerték meg egymást, együtt jártak a Lángrózsák nevű biológia szakkörre. Joshnak már első pillanattól kezdve tetszett, de Pamela inkább kerülte Josht, mivel ő akkoriban punk volt. Végül egy projektbe osztották be őket, és a sok munka és a szakkör mellett elkezdtek egyre gyakrabban találkozgatni és egymásba szerettek. Egy egyetemre is jártak, csak különböző szakra: Pamela jogásznak, Josh pedig pszichológusnak készült.

Február 14-e: Valentin nap, már 10. éve jártak, sőt 3 éve össze is költöztek. A város legjobb éttermében, az Arany Homár Étteremben ünnepelték meg ezt a jeles napot. Josh még előzetesen megkérte a szakácsot, hogy az eljegyzési gyűrűt a desszertbe rejtse el. Hazafelé tartottak, útközben a gyermekvállalást tervezték meg. Mire a házuk elé értek, mindkettejükre hátulról ütést mértek és minden elsötétült számukra, végül abban kazánházban tértek magukhoz.

- Josh... Josh... mégis hol vagyunk? – kérdezte kétségbeesetten Pamela.

- Nem tudom, szívem... talán valami kazánház lehet ez.

- De mégis miért raboltak el minket? Mi rosszat tettünk?

- Valószínűleg valamiféle mocskos embercsempészek lehettek...

- Vagy esetleg ez is annak a Billy haverodnak egy újabb hülye tréfája.

- Nos, megkönnyebbülnék, ha valóban az lenne.

Az igazságra már nem kellett sokáig, miután magukhoz tértek, körülbelül 15 perc múlva kinyílt a meleg helyiség nyikorgó vasajtaja. Valaki dübörgő léptekkel jött be, lekapta mindkettejükről a szemkendőt, majdnem megvakította őket a lámpa fénye. Bár talán titkon legszívesebben megvakultak volna, minthogy lássák azt a pacákot, aki bejött hozzájuk: legalább 2 méter magas, talán szélességre is akkora volt. Véres kötenyt, szakadt, mocskos ruhát viselt és arca... Mintha a tűzbe nyomták volna, az egyik szeme helyén üvegszem, a hajából csak néhány hosszabb tincs volt. De a vigyora mindennél rémisztőbb volt, szinte a füleiig ért fel, olyan volt akár, mint egy pszichopata mérsáros. Alaposan végigmérte Josht és Pamelát, mindkettejük érében megfagyott a vér. Ezután fölvetett egy maszkot, amelyet Hannibal Lecter viselt, ezzel már tudatosult bennük, hogy ez az „ember” biztosan egy pszichopata.

Először Pamelához lépett, bőrkesztyűs kezével végigsimogatta az arcát. Végigfutott rajta a rémület, Josh pedig egyszerűen dühbe gurult.

- Veszed le róla a mocskos kezedet, Te... Te... mocskos, pszichopata vadállat!!

- Josh, hagyd... kérlek, ne hergeld fel...

- Még hogy hagyjam?? Megvesztél?? Ez az örült még itt simán elkezd téged tapizgatni!! És én csak itt üljek egy helyben nyugodtan...

A nagydarab melák hümmögött magában, odalépett egy asztalhoz és felvett róla egy kalapácsot, amivel egyenesen Josh fogai felé célzott. Legalább négy fogának a maradványait köpte a padlóra egy kis véres nyállal együtt. Nem volt mese, nyugton kellett maradniuk és hagyni, hogy nyugodtan azt tegye velük ez a melák, amit csak akar. Bár Pamela egyszerűen nem akart megnyugodni mégsem, és inkább átvette Josh szerepét.

- Te kis rohadék!! Remélem, tudod, hogy a város legjobb ügyvédjét kaptad el... ha kijutok innen élve, teszek róla, hogy még a rothadó hullád is a rácson mögött legyen!!

- Pamela... mit csinálsz?? Nem azt mondtad, hogy nem kéne felhergelni?? Még a végén Téged is bánthat!!

- Szarok rá, úgyis a rácson mögött fogja végezni – ezen a melák ismét hümmögött egyet és akkora pofont adott Pamelának, hogy felborult a székével együtt.

- Túl nagy a szátok, be kéne varnom – szólalt meg dübörgő hangon. – Tudom, hogy kik vagytok Josh Stephenson, pszichológus és Pamela Crawl, jogász.

- Mit akarsz tőlünk? – kérdezte Josh. – Ha pénzt akarsz, akkor megadjuk, csak mondd egy számot akármennyi nüllával a végén, megadjuk.

- Nem kell a pénzetek, a megrendelő már kifizetett.

- Mi... miféle megrendelő?? – akadtak ki mind a ketten.

De a melák csak nevetett magában. Rápillantott Pamela kezére, és meglátta a csillogó eljegyzési gyűrűt rajta. Valamit mintha motyogott volna magában, de nem értették, végül az asztaláról fölvetett egy rozsdás fűrészt és levágta az ujját. A levágott kis csonkból csak patakozott ki a vér, torkaszakadtából üvöltött és úgy sírt, akár egy újszülött. Félt, hogy elvérzik, bár nem csodálkozott volna, hogy ez a célja ennek pszichopata hentesnek. Végül amatőr varratokkal bevarrta az ujjá helyét, és csak lelocsolta egy üveg vodkával fertőtlenítés gyanánt.

- Ezt az ujjat elrakom emlékebe – kirántott egy furcsa nyakláncot a pólója alól, amin különböző testrészek és szervek voltak. – Ujjam még úgyszólván a kabálámon, pláne nem egy ilyen csillogó gyűrűvel.

- Te mocskos... szemét köcsög... neked véged van, kifoglak nyírni!! – kiabált Pamela.

- Hm, szerintem pont én foglak téged, de még nem most... jól elszórakozok mindkettőtökkel. – kiment a helyiségből és bezárta maga mögött a vasajtót.

Talán csak pár perc, de akár több óra is eltelhetett, mégis örökkévalóságnak tűnt, mire visszatért. Egészen addig a nagy meleg miatt mind a ketten már a kiszáradás és az

eszméletvesztés szélén álltak. De mikor visszatért, akkor hozott nekik egy kancsó vizet és egy szelet száraz kenyeret.

- Na, hogy lássátok, mégsem vagyok annyira rossz ember, hoztam nektek ezt a kis apróságot. – Mind a ketten szúrós szemekkel néztek rá. – Látom, ti úgy örültök nekem, ahogyan én is nektek! – nevetett fel ördögi kacajjal, amitől mindkettejüknek felállt a hátán a szőr.

- Mióta vagyunk itt? – kérdezte Josh.

- Nos, ma van február 15-e, és most ütött este 10-et az óra, szóval már 23 órája vagytok itt.

- Te jó ég... - sóhajtott fel Pamela. – Mintha már egy hét telt volna el.

- Ne aggódjatok, addig ez nem fog tartani. Két nap múlva már le kell szállítanom titeket.

- Mi??? Mégis kihez?? – hangzott egyszerre a kérdésük.

- Akkor elmondom... az Aranyhomár étterem számára szállítunk egy különleges ínyencséget: emberhúst. Általában két-háromhetente szállítunk le nekik és busásan megfizetnek érte, ezért is ilyen drága hely.

- Várjunk, szóval azok a vendégek akarata ellenére kannibálok lesznek, és úgy eszik az emberhúst, mintha csak csirke lenne?? Azok a szegény emberek, akik erre jutottak... hogy lehet erre képes?? - akadt aki Josh.

- Mégis mit tettek azok az emberek, akikkel ezt tetszik? Talán valami erőszaktevők, vagy gyilkosok lennének?

- Nem, az étterem mindig a frissen eljegyzett párokat nézi ki magának, mind ártatlan kis bárányok. A rosszak húsa mind keserű.

A hallottaktól egyszerűen már nem tudtak mit gondolni, teljesen le voltak döbbenve. Érezték, hogy számukra ez a vég, az utolsó óráik következhetnek és aztán sült húsként, vagy pástétomként lesznek feltálalva egy gazdag sznob asztalán.

Aznap este már vissza sem tért a nagy melák, hanem csak reggel egy nagy késsel és egy fazékkal a kezében. Ám az arca valahogy nagyon más volt, egy nagy, furcsa, gyűrött maszkot viselt, mintha bőrből lett volna és az egész fejét eltakarta. Odalépett Pamela elé és a kést a nyakához tartotta. Patakokban kezdett el csorogni az arcáról az izzadság és a levegőt is már vadul kapkodta. Elkezdett a szeme előtt peregni az életéről szóló film: egy tengerparti nyaralás a szüleivel, az első 1-es matekdolgozata, a szalagavató bálja, az egyetemi bulik és az eljegyzése... az utolsó szép emléke és itt elszakadt a filmtetekercs.

Elérkezett a végső kép, a melák pszichopata vigyora, amit utoljára lát, mielőtt elhagyja e világot. Hirtelen csak nagy zúgás hallatszott a fülében, Josh torokszaggató üvöltését sem hallotta, csak várta a halált. Érezte a hideg fém-

pengét, ahogy végigsiklik a torkán és elaludt a gyertyaláng... a vér a torkából, akár egy vízesés, úgy zúdult bele a tálba, amit a vágás alá tartott. Az ajtón bejött kettő fehérköpenyes férfi, akik valamiféle okból gázmaszkot viseltek, vállra vették Pamela kihűlőben lévő testét és elvitték. Joshnak elment a hangja, csak meredten bámult az ajtó felé a két fickó után. Már nem érdekelt semmi, az sem, ha most azonnal neki elvágta volna torkát egyből, vagy rettenetes kínok között öli meg szépen lassan. A melák egy ideig csak bambán bámulta Josht, mintha Pamela megölésétől teljesen kifordult volna magából. A kést eldobta a helyiség egyik sarkába és a köténye alól kirántott egy hentesbárdot.

- Nos, kedves Josh Stephenson, a mennyasszonyod megdöglött és te leszel a következő. Óh, milyen csodás alkalom is ez! – mondta ünnepélyesen. – Mit szólnál egy pohár pezsgőhöz? Hm??

- Nyomorult gyilkos... - jöttek ki a szavak elfojtva Josh torkából. – Remélem, hogy a pokol legmélyebb bugyrában fogsz égni az idők végezetéig, te köcsög!!

- Na hát, milyen csúnyán beszélsz, te... ezért te nem érdemled meg a pezsgőt, így csak én ünnepelek magamban – kibontott egy üveggel, beletöltötte egy hatalmas korsóba és ledöntötte az egészet. – Áh, ez most aztán jól esett, felpeszdt, akárcsak a vér látványa!!

- Mire vársz? Ölj meg... csapd le a fejemet azzal nyüves bárdoddal!! Mire vársz?? Már nincs értelme élnem úgy, hogy elvesztettem azt, akit a legjobban szerettem e borzalmas világban...

- Szomorú ezt hallanom, ilyen könnyen eldobni az életet... méghozzá egy ilyen szép februári napon, amikor csodák csodájára hét ágra süt a nap? Pedig már a barátomnak tartottalak, olyan jól kijöttünk! Látod ezt rajtam? Ez, kérlek szépen, az előző pasi arca és következő áldozatnál a te arcodat fogom hordani.

Josh teljesen meredten bámult rá, a melák végigsimított az arcán a bárdoddal, végül egy erős csapással levágta a fejét, ami úgy gurult a földön, mint egy üveggolyó.

* * *

Pár napra rá egy gazdag, sznob család foglalt egy nagy asztalt az Aranyhomár Étteremben. Sorra szolgálták fel a sült húsokat, pástétomokat és raguleveseket. A háttérben egy vonósnegyes éppen egy Bach darabot játszott, nem is volt talán, hogy az ifjú örökös megkérje fiatal kedvese kezét egy hatalmas gyémántgyűrűvel. Nagy volt az ünneplés, a pezsgőspoharak csilingelő hangjától csak visszhangzott az étterem, közben az egyik ablakból egy nagydarab melák figyelte őket.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Sági Veronika

Damoklész klubja

Rezgett a nád, majd nagy, fehér madár röppent a magasba. Tollruhája vakított a reggeli napfényben, hosszú nyaka behajlott, akár a colostok, fekete lába után nyúlt hátra. Nemsokára felszállt egy társa is, és olyan alacsonyan suhant el a két horgász előtt, hogy a szárnya szinte érintette a zöldesszürke hüllőket.

– Kócsagok – mondta Gergő.

Márton bólintott, de közben egyre csak a távolodó madarakat figyelte. A második beérte az elsőt, és együtt szálltak le a szomszédos nádasban.

– Miért vagy ma ilyen szótlan? – kérdezte a másik férfi.

– Ma jöttem ki utoljára.

– Hogyhogy? Abbahagyod a pecázást?

Márton mélyet sóhajtott. Letaglózt a gondolat, hogy holnap maga mögött hagyja mindezt a szépséget: a kis kerek halastavat a fölé hajló fűzfákkal, a lustán hömpölygő folyót, a távolban kéklő hegyeket. Túlságosan hozzánőtt ez a vízi világ, képtelenségnek tűnt fájdalom nélkül elszakadni tőle.

– Elköltözzünk Pestre – közölte komoran.

– Meghibbantál? Felcserélnéd ezt a tájat a büdös betonrengeteggel, ahol egy lepusztult egerlyuk többbe kerül, mint itt egy hárszobás ház?

– Az a baj, hogy ilyen szép helyeken nem lehet sokat keresni. – Márton megrázta a fejét. – Tudod, milyen az asszony. Addig piszkált, hogy végül nekiálltam új állást keresni.

– Aztán mit találtál?

– Sales manager.

– Ne beszélj kínaiul! – nevetett Gergő. – Úgy hangzik, nem a legalja.

– Így igaz, lesz néhány beosztottam. Jó a fizetés, de nagy a felelősség.

– Régen én is megcsíptem egy fontos pozíciót. Főszerkesztő voltam egy kiadónál.

Márton csodálkozva nézett idősebb pecás haverjára. Tudta, hogy képzett irodalmár, de a szakadt ruhái, a szigetelőszalaggal javított horgászbótja, a rozsdáette, nyikorgó autója alapján nem nézte ki belőle, hogy valaha is jobban ment neki.

– Miért hagyta abba?

– Bekaptam a pénzcsalit, és azt hittem, végre meglesz mindenem, de lassan rádöbbsentem, hogy nem éri meg belépni Damoklész klubjába.

– Hova?

– Ó, te műveletlen! Képzeld azt, hogy egy éles kard függ feletted, és egyetlen vékony szál tartja, ami bármikor elszakadhat. Pont ilyen érzés, amikor hülyékkel vagy körülvéve, mindenki keresztbe tesz, és olyan dolgokért kapsz a fejedre, amiket nem tudsz befolyásolni. Először belebetegedtem, aztán megfutamodtam. Később néha azt kívántam, bár lett volna egy kicsit több kitartás bennem, de most már nem szégyenkezem. Újabban az egyszerűségben keresem a boldogságot.

– Tudod, én hol találtam meg? – Márton a szemközi domboldalra mutatott, meghatottan nézte a tábor kedves épületeit, ahol gyermekkorában a nyarakat töltötte. A sötétbarna faházak mintha összezugszorodtak volna az évek alatt, pedig csak ő nőtt nagyobbra. – Milyen jól szórakoztunk ott az osztálytársaimmal! Pedig barakkokba zártak minket, és azt kellett csinálni, amit mondtak. Ugyan mitől voltunk olyan boldogok?

– Gyermeknek lenni az egyik legjobb dolog a világon. A lényege a gondtalanság, a tudat, hogy minden rosszal a felnőtteknek kell megbirkózni. Most hosszú időre elfelejtheted ezt az érzést, mert a problémák közvetlenül téged érintenek majd.

– De végre lesz miből lakásra gyűjteni, és vehetek egy normális kocsit.

– A boldogság relatív. Ezt nem fogják fel azok, akik hitelre szerzik meg a csodaverdát, és ha nem tudják kifizetni, felakasztják magukat. Bezzeg én még fél évig gyűjtögetek, aztán eladom ezt a tragacsot a bontóba. Veszek egy tizenöt éveset, és annak ugyanúgy fogok örülni, mint a sales managerek az újnak.

– Úgy érzem, igazad van, de azért teszek én is egy próbát Damoklész klubjában – mondta Márton, és szedelőzködni kezdett.

– Menj csak, add el anyádat, és buzdíts erre másokat is! – kacintott Gergő. – Sok szerencsét, de menekülj, mielőtt leesik a kard!

jocker

Napnyugtával...

Köröttem zúgva és pörögve nyüzsög, tolakszik mindenki.

Plakát letépők, konyhai segédek, meg a többi senki...

(Haiku)

Zsibong a tömeg,
Kavarog a hangulat,
Az est átölel.

(Apeva)

Nap
Álmos,
Menni kész,
A csend dúdol
Egy bódító dalt.

**

(Bokorrímes)

Este az alkony hazudós... valótlan meséket mesél,
Majd reggel a napébresztő hajnalban zizzen a
levél...

Nap kicsomagolja fényt, hosszú útján lassan útra
kél.

Fél a nyírfaág,
Ringatja suttogó szél,
Szuszognak a fák.

Hold

Ébredt,
Felfénylett
Ezüstösen,
Némán, boldogan.

**

Az órával az idő is megállt, figyelek, de kutya sem
ugat,

Beszóltam a süket, álló csendnek, ablakon kivitte a
huzat.

Úgy tűnik, hogy ma majd jól megfeketedett este jó,
Az ezt nem szeretőkben a vakrémület folyvást nő!
Lehet rajtatok betegség, vagy megfogant átok,
Ma este békét, csendet nincs, ami hozzon rátok.

A perc csordogál,
Életek jönnek, mennek,
Sosincs változás.

Aztán

Megállt,
Megtorpant
Tátott szájjal,
Bódultan nézett.

**

Még nem volt sötét, de heves szellők kócolták a
hajam,
Közben arcomat az alkony vörös vérébe mártottam.
Az éjszaka tán' a józanság hitvilága?
Ilyen... Szembefordult fény és árnyék világa?

Ásít az este,

Rám borul a szürke éj,
Sejtelmes beste.

Egy

Szótlan
Sziluett
Még felsejlik
Széttárt karokkal.

**

(Bokorrímes)

Most már az alkony mélyült sötétje, egyre jobban a
tér-betöltésre vágyakozik,
Hogy ő legyen látótérben az urak ura, már mély
sötétülésbe kívánczik.
Végtelen feletti kíváncsálma, hogy teljesüljön... foko-
zatosan nyújtózkodik.

*Vecsés, 2014. július 3. – Érd., 2020. július 14. - Kustra
Ferenc – a verset én írtam, hozzájuk a haiku-t és az apevát,
szerző- és poéta társam, Gani Zsuzsanna*

edwardhooper

Utolsó

Mikor az emberiség
Holt szemgödrébe
Fagyott világ pora száll,
Mikor nem hallatszik
Víg ének vagy bús sirám,
S szívünk többé nem dobban,
Fennmarad majd a követőknek
Szavaink fénye, lelke,
S a dúlt világban
Ősi énekünk majd messze jár.

SzaGe

Szárnyaló történet

Elmesélek néktek egy igaz történetet,
Nem olyat, ami esetleg untat benneteket.
Ott voltam, és a saját szememmel láttam,
Ahogyan felrobbant hőn szeretett házam.

Cudar meleg volt aznap, s csicseregtek a madarak,
Az ereszem alá lám: befészkeltek a darazsak.
A terasz sarkában álltam, s művüket figyeltem,
Ám magamból egy idő után rendesen kikeltem.

Hessegettem, kergettem, locsolgattam őket,
Ahogyan szokás szerint Húsvétkor a nőket.
De ők ahelyett, hogy tovább álltak volna,
Kiszállt eléem a királynő, és a következőket mondta:

„Lehet, hogy nem mi vagyunk a teremtés csúcsa,
De légy szíves, ne legyél a kihalásunk kulcsa!
Viszont, ha nem tartod szorosan ehhez magadat,
Fullánkunkkal szétszurkáljuk simabőrű valagad!”

Megmondom őszintén, hogy beijedtem rendesen,
Lett volna inkább a számon egy fájdalmas herpe-
szem.

Dideregtem, reszkettem, majdnem hogy fáztam,
A házamat dinamittal körbe dekoráltam.

Téptem az életemből némi fakó rongyot,
Szemöldökömből pedig fontam egy méretes kon-
tyot.

Megnyomtam a vezérlőn a piros színű gombot,
Így tettem fel az „i” betűre azt a bizonyos pontot.

Volt robbanás, füstfelhő, szállt a tégladara,
Láttam, hogy a bestiáknak nem lett semmi baja!
Könnyelmű voltam, s az élet elbánt velem fájón,
A darazsak azóta is csipkedik a hátsóm!

Krómer Ágnes

Tündérmese

Korhadtt fába vések neked dobogó szívet,
két slukk között füstszín életet lehelek,
vért izzad értünk már száraz tenyerem,
hajamba ivódott a fáradt, nyári éj szaga,
úgy élünk, mint aki pont most ért haza,
paplan alá kábít a megváltást adó álom,
utolsó lehelettel én magammal vinnélek,
ha hinnélek, átadom emléked az éjnek.

Mortelhun

Csapdába csalva

a bohóc rám kacagott
én visszakacagtam
a bohóc magam voltam
tükörben ragadtam

Tordai Gábor

A nyár az ősznek borulva

Nyárutó alkony koronájában
lobban lángra az ősz
ezer szín szeme.
Narancs fényű városi éjszaka
csókolja életre a múltó
napok ócska ruháját.
Ködös kacsintás a lámpák
eső áztatta orcáján.
A mulandóság illata.
Rozsdába forduló
levelek halk kacaja.
Esőtócsákban
szivárványba boruló
autók távolodó zaja.
Szívünk apró robaja
töri szét a kövült csendet,
az erkély polcára szorulva.
S az ágyon, a test a testnek-
az álom, az álmokhoz
borulva.

Hallgatom s hallgatod
ezt a furcsa kis dallamot.

csabi6669

Kettesben a tükörrel

Aki voltam, oly messze már tőlem,
s akivé válnék, az sincs közel.
Olykor utolér, mellém lép,
kézen fog s átölel.
Biztatva suttoja: higgy, ne félj!
Valahogy majd egymás mellett megleszünk,
hiszen szívünk marad a régi,
s ketten talán csak megőrizzük kívénhedt
eszünk.

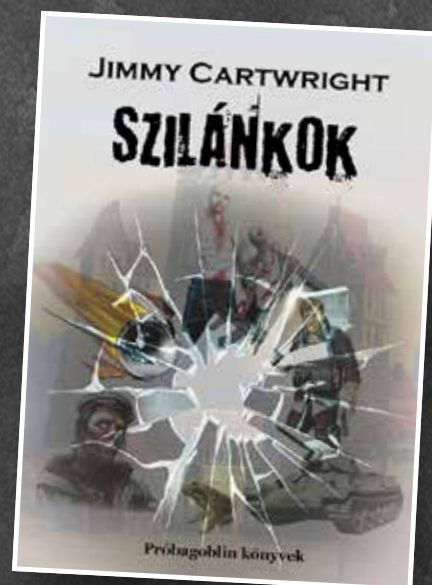
MEGJELENT

Jimmy Cartwright: Szilánkok

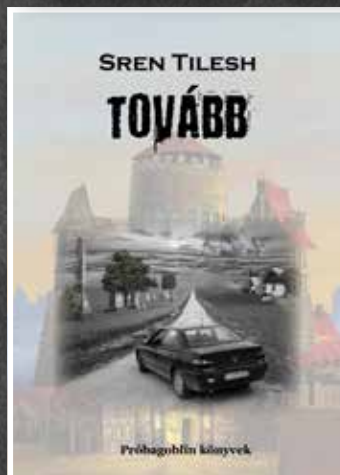
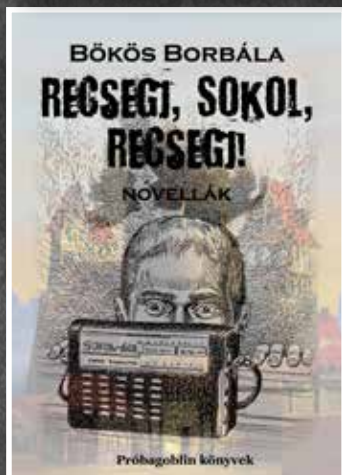
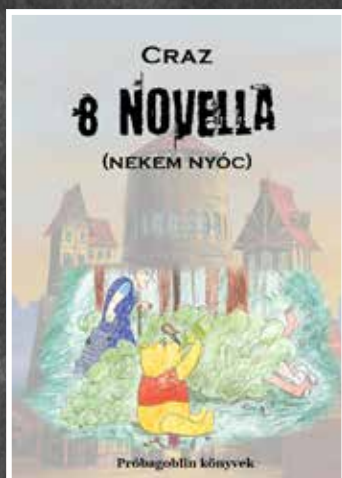
A Lidércfény alapító-főszerkesztőjének első, önálló kötete az író elmúlt néhány évének munkásságából merít. Apró darabok ezek, több zsánert átívelően. Megtalálható itt humoros zombis történet, szarkasztikus-kikacsintós paródia, némi paraszt-romantika, korlenyomat egy nyolcvanas évekbeli punk zenekar nézőpontján keresztül, és pár rövid horrortörténet.

Szilánkok a szerző elméjéből.

Több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

XI. Lidércfény pályázat

„A Halál az űrből érkezik”

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége novellapályázatot hirdet.

A PÁLYÁZAT TÉMÁJA:

A világ nemrég esett át egy olyan járványon, amelyre az utóbbi száz évben nem nagyon volt példa. Sok ember meghalt a betegség miatt, a túlélők hosszú ideig karanténban voltak, és a gazdaság is súlyos csapásokat szenvedett el.

Képzeljük el, hogy a nem túl távoli jövőben egy újabb fertőzéssel kell szembenéznünk. Ez esetben nem egy kínai denevér fertőzi meg az emberiséget, és nem is egy titkos földalatti laboratóriumból szabadul ki a kórokozó, hanem az űrből érkezik a pusztulás magja. Hogyan kerülhet bolygókra egy földönkívüli betegség? Például gonosz szándékú idegenek hintik el ufoikról a földlakók számára ismeretlen baktériumokat. Az is lehet, hogy egy évezredek óta űrben sodródó meteoron érkezik egy sűrűn lakott városba az emberek számára végzetes vírus. Esetleg az is megtörténhet, hogy a Holdon leszálló űrhajósok hoznak vissza magukkal valamilyen fajunkra nézve halálos mikroszkopikus szervezetet.

Az emberiségre vasökölrel sújt le az új járvány, és nekünk ismételt harcra kell szállnunk a vésszel, ha nem akarunk végleg eltűnni a süllyesztőben, vagy a borzalmas fertőzés következtében agyhalott zombikként mászkálni a végső sötétségbe borult Földön.

A pályázóktól olyan novellákat várunk, amelynek szereplői az előzőekben vázolt helyzetbe kerülnek, és megpróbálják túlélni a szörnyű járványt. Az, hogy ez sikerül-e nekik, vagy sem, ez már rajtatok múlik – lehet, hogy a hősök fényes győzelmet aratnak, és világunkra egy szebb jövő vár, de természetesen az is megtörténhet, hogy a végzet erősebbnek bizonyul, és az emberiség csak egy futó emlék marad bolygónk történetében.

PÁLYÁZHATNAK:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még sem elektronikus, sem nyomtatásban meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Egy személy több novellával is nevezhet.

Beküldési határidő:

2020. október 31. (szombat), éjféli.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

DÍJAZÁS:

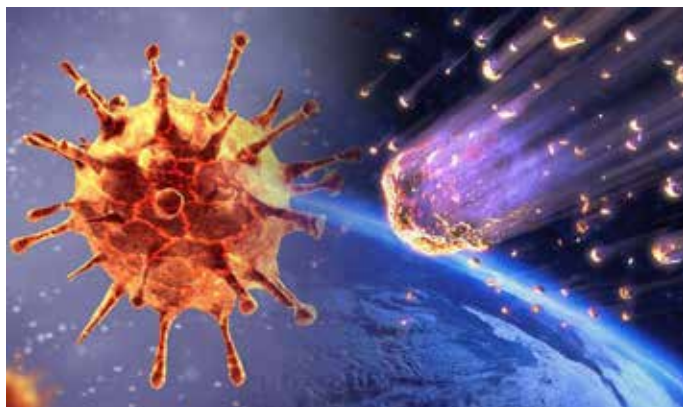
Amennyiben megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezik, azok legjobbjából a Lidércfény szerkesztősége ingyenes elektronikus könyvet (e-bookot) készít.

A PÁLYÁZAT CÉLJA:

A pályázat célja a tehetségkutatás és -gondozás, hogy teret adjunk a tehetség, feltörekvő, amatőr íróknak.

A BEKÜLDÉS FELTÉTELEI:

- Csak és kizárólag olyan novellákat fogadunk el, amely a pályázat témájának tökéletesen megfelel.
- Fontos, hogy kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- A pályaműveket csak a www.lidercfeny.hu oldalra feltöltve fogadjuk el, az alábbi feltételek szerint:

- a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XI. LFP.Űrhalál” (teljes formátum: XI.LFP.Űrhalál-Novella címe),
- a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XI. Lidércfény pályázatra”,
- egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet és a fent kért első sort.

EGYÉB FONTOS TUDNIVALÓK:

- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázattól értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.
- A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű novella, akkor a pályázatot nem díjazza.
- Az eredményhirdetés határideje a pályázati anyagok mennyiségétől függ.
- A műveket a Lidércfény szerkesztősége, mint zsűri bírálja el.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért fontos, hogy a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén), működő, valós e-mail címet adjatok meg.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült novellákat, az e-book megjelenése után leg hamarabb 1 hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az e-bookba bekerült novellák a kötet megjelenése után fél évig máshol nem közölhetők sem elektronikus, sem nyomtatásban.
- A Lidércfény szerkesztősége a teljes kiírásban olvasható nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott írások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült novellák térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XI. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

